

Sygnatura akt VI Ka 306/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSO Marcin Mierz (spr.)

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy **K. Ż.** ur. (...) w R.,

syna L. i B.

oskarżonego z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 28 stycznia 2015 r. sygnatura akt VI K 477/13

na podstawie art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k.

1. uchyla punkt 2 zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 119 § 1 k.w. na szkodę (...) Sp. z o. o. w R. oraz uchyla punkt 4 tego orzeczenia i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie o ten czyn umarza wobec przedawnienia jego karalności, a kosztami procesu w tym zakresie na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciąża Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- orzeczoną w punkcie 2 karę aresztu obniża do 22 (dwudziestu dwóch) dni;

- w punkcie 3 ustala, iż obowiązek naprawienia szkody oskarżony zobowiązany jest zrealizować na rzecz D. M. (1);

- wysokość orzeczonego w punkcie 5 obowiązku naprawienia szkody ustala na kwotę 309, 49 zł (trzysta dziewięć złotych czterdzieści dziewięć groszy);

- w punkcie 7 na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku zalicza oskarżonemu również okres jego zatrzymania w dniu 3 sierpnia 2013 r.;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. H. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 306/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 czerwca 2015 roku

K. Ż. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 14 maja 2013 r. w R. zabrał w celu przywłaszczenia 10 kluczy do rozdzielnic wartości 160 złotych oraz 1 klucz systemowy wartości 106 złotych na szkodę łącznej wysokości 266 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o. w R., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

II. w dniu 14 czerwca 2013 r. w R. przy ulicy (...) zabrał w celu przywłaszczenia dmuchawę spalinową marki S. (...) wartości 1000 złotych na szkodę D. M. (1), tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.,

III. w okresie od 24 czerwca 2013 r. do 16 lipca 2013 r. w R. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły chemiczne oraz spożywcze w postaci słodyczy o łącznej wartości nie mniejszej niż 306 złotych na szkodę A. T., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

IV. w dniu 25 lipca 2013 r. w R. przy ul. (...) z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze w postaci różnego rodzaju kaw oraz koszyk sklepowy, tj. rzeczy o łącznej wartości 309,49 złotych na szkodę K. C., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

V. w dniu 2 sierpnia 2013 r. w R. przy ul. (...) z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze w postaci różnego rodzaju kaw oraz koszyk sklepowy, tj. rzeczy o łącznej wartości 252,25 złotych na szkodę K. C., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2015 roku (sygn. akt VI K 477/13) Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej orzekł, co następuje:

1. uznaje oskarżonego K. Ż. za winnego czynu szczegółowo opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześć) miesięcy;

2. uznaje oskarżonego K. Ż. za winnego tego, że:

- dniu 14 maja 2013 r. w R. zabrał w celu przywłaszczenia 10 kluczy do rozdzielnic wartości 160 złotych oraz 1 klucz systemowy wartości 106 złotych na szkodę łącznej wysokości 266 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o. w R.,

- w okresie od 24 czerwca 2013 r. do 16 lipca 2013 r. w R. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły chemiczne oraz spożywcze w postaci słodyczy o łącznej wartości 306 złotych na szkodę A. T.,

- w dniu 25 lipca 2013 r. w R. przy ul. (...) z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze w postaci różnego rodzaju kaw oraz koszyk sklepowy, to jest rzeczy o łącznej wartości 309,49 złotych na szkodę K. C.,

- w dniu 2 sierpnia 2013 r. w R. przy ul. (...) z terenu sklepu (...) zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze w postaci różnego rodzaju kaw oraz koszyk sklepowy, to jest rzeczy o łącznej wartości 252,25 złotych na szkodę K. C.,

przy przyjęciu, iż powyższe czyny każdorazowo wyczerpują znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 19 k.w. wymierza mu karę aresztu w wymiarze 30 (trzydzieści) dni;

3. na mocy art. 46 § 1 kk. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz D. M. (2) kwoty 1000,00 (jeden tysiąc 00/100) złotych;

4. na mocy art. 119 § 4 k.w. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. w R. kwoty 266,00 (dwieście sześćdziesiąt sześć 00/100) złotych;

5. na mocy art. 119 § 4 kw zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz K. C. kwoty 561,74 (pięćset sześćdziesiąt jeden 74/100) złotych;

6. na mocy art. 119 § 4 kw zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz A. T. kwoty 306,00 (trzysta sześć 00/100) złotych;

7. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w pkt. 1 sentencji wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 2 sierpnia 2013 r. oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 20 czerwca 2013 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności i uznaje karę pozbawienia wolności za wykonaną co do 3 (trzech) dni;

8. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy – Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. H. kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć 88/100) złotych brutto tytułem udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu;

9. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 wyroku, gdy oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia, a ustalony przez Sąd stan faktyczny pomija zeznania złożone przez pokrzywdzonego jako niespójne z ustalonym stanem faktycznym,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 wyroku - dotyczącego kluczy na szkodę (...) sp z o.o. w R. w sytuacji gdy nie wykazano aby oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia mienia, a źródła dowodowe wskazują iż motywem działania oskarżonego było zrobienie "żartu" pracownikom placówki,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie 2 wyroku polegających na kradzieżach towarów ze sklepów w sytuacji gdy brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających takie ustalenia,
- naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 119 § 4 k.w. poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy w sytuacji związanej z kluczami (...) sp. z o.o. klucze zostały zwrócone właścicielowi, natomiast w przypadku czynu z dnia 02.08.2013r. sprawca nie wyniósł przedmiotów poza teren sklepu a zatem nie wyrządził żadnej szkody - zatem nie można nakazać jej naprawienia,
- naruszenie przepisów art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie powstałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na rzecz jego kancelarii nieopłaconych w żadnej części kosztów ustanowionego obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego. W toku rozprawy odwoławczej obrońca wniósł dodatkowo o umorzenie postępowania odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, a to z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu. Podobny wniosek w tym względzie złożył prokurator.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się częściowo zasadna, przez co skutkować musiała zmianą zaskarżonego wyroku. Trafny pozostawał także wniosek stron postępowania o jego umorzenie w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu, a opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wobec przedawnienia karalności tego czynu.

Brak było podstaw do uwzględnienia wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji w zakresie w jakim podważał obrońca trafność zaskarżonego wyroku w odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. Poczynione w tym względzie przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami. Stanowisko swoje sąd ten należycie uzasadnił, czyniąc to w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Ustalenia faktyczne sądu znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Analizując zarówno zgromadzone dowody, jak i pisemne motywy zaskarżonego wyroku dojść trzeba do przekonania, że Sąd Rejonowy przeprowadzając pełne postępowanie dowodowe zgromadził kompletny materiał dowodowy i na jego podstawie wyprowadził trafne wnioski w zakresie winy oskarżonego. Wniosków powyższych nie zdyskwalifikowała wywiedziona przez obrońcę oskarżonego apelacja, której zarzutów nie potwierdziła przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w Gliwicach kontrola instancyjna.

Brak było w realiach niniejszej sprawy podstaw do uwzględnienia podniesionego przez obrońcę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegającego na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Krytyka odwoławcza musi zatem, aby była skuteczna, wykazać usterki rozumowania sądu wydającego zaskarżony wyrok prowadzące do powstania błędnych ustaleń faktycznych. Uchybień, które prowadzić mogły do błędnych wniosków w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu sprawy K. Ż. nie dopuścił się. Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć miejsce w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów poczynił sąd ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź też wnioski wyprowadzone z zebranego materiału dowodowego wysnute zostały z bezzasadnym pominięciem dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również wówczas, gdy bezzasadnie sąd odmówił wiary określonym dowodom, co prowadziło do błędnych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego. Tak w niniejszej sprawie się nie stało.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oparty został przez obrońcę o twierdzenie, iż oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku. Zwrócić jednak uwagę trzeba na okoliczność, iż w toku postępowania przygotowawczego oskarżony w odniesieniu do każdego z zarzucanych jego osobie czynów, w tym przestępstwa opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku złożył wyjaśnienia w których przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Trafnie przy tym to właśnie te wyjaśnienia ocenił Sąd Rejonowy jako zasługujące na wiarę. Odnosząc się w tym miejscu do całości wyjaśnień, w tym dotyczących pozostałych z czynów zarzucanych oskarżonemu wskazać trzeba, że wyjaśnienia K. Ż. składane w toku postępowania przygotowawczego trafnie uznane zostały przez Sąd Rejonowy za zasługujące na wiarę. Wskazane

przez oskarżonego na rozprawie powody dla których wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym nie potwierdził jawią się jako zupełnie nieprzekonujące zwłaszcza, gdy dokonując tej oceny zważy się na postawę oskarżonego prezentowaną w trakcie składania wyjaśnień. Na pierwszym terminie rozprawy oskarżony milczał nie przyznając się do winy i oświadczając, że wyjaśnienia będzie składał tylko w obecności obrońcy, którego sobie ustanowi. W toku kolejnej rozprawy, gdy korzystał już z pomocy obrońcy oskarżony wskazał, że składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego był pod wpływem środków odurzających, zmuszony został do podpisania protokołu eksperymentu procesowego, a dalej zaprzeczył, by znajdujące się na protokołach jego przesłuchania podpisy należały do jego osoby. Twierdzenia oskarżonego do których w apelacji odwołuje się obrońca pozostają jednak zupełnie nieprzekonujące. Odnosząc się do tezy oskarżonego jakoby podczas przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego każdorazowo znajdował się on pod wpływem środków odurzających wskazać trzeba, że twierdzeniu temu przeczy, i to wyraźnie, treść protokołów jego przesłuchania. W sprawie kradzieży kluczy na szkodę (...) oskarżony wskazał przecież w trakcie jego przesłuchania nie tylko na okoliczności popełnienia przestępstwa opisując je zgodnie z tym, co odnośnie tych okoliczności wynikało także z pozostałych ze zgromadzonych w sprawie dowodów, lecz także wyjawiał miejsce w których schował skradzione przedmioty, która to okoliczność organom ścigania nie była przecież znana. Wyjaśnienia jego potwierdzone zostały przecież przeprowadzonym po ich zakończeniu czynnościami, których efektem pozostawało zatrzymanie pochodzących z kradzieży kluczy. Odnośnie zaś kolejnych ze składanych przez oskarżonego wyjaśnień wskazać trzeba, że twierdzeniom oskarżonego jakoby w trakcie ich składania znajdował się pod wpływem narkotyków przeczą znajdujące się w aktach sprawy dokumenty z których wynika, że czynności przesłuchania oskarżonego każdorazowo przeprowadzane były po upływie co najmniej kilkunastu godzin, bądź nawet niespełna doby od chwili jego zatrzymania. Okoliczności wskazywane przez oskarżonego nie mogą pozostawać zatem prawdziwymi. Zważyć nadto trzeba, że wyjaśnienia oskarżonego w których konsekwentnie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów w swojej treści korespondują z pozostałymi z dowodów zgromadzonych w postępowaniu. Zawierają jednak prezentację okoliczności zdarzenia z punktu widzenia oskarżonego. Wygląd oskarżonego na załączonych do akt sprawy fotografiach sporządzonych w toku eksperymentu procesowego z jego udziałem nie wskazuje nadto, by znajdował się oskarżony pod wpływem środków odurzających. Dodatkowo jeszcze zauważyć trzeba, że oskarżony w przebiegu postępowania nie powoływał się nigdy na fakt zażywania środków odurzających, również podczas odbierania od niego informacji odnośnie jego osoby w toku rozprawy. Oskarżony powołując się na swój stan podczas wszystkich czynności z jego udziałem w toku postępowania przygotowawczego nie przeczy jednocześnie, by wyjaśnienia o treści ujętej w protokole składał. Wskazuje jedynie, że znajdował się wówczas w stanie wyłączającym swobodę wypowiedzi przez co nie wie on, czy to co podczas przesłuchań mówił zgodne jest z prawdą (k. 238 odwrót). Jak już wskazano, treść jego wyjaśnień koresponduje jednak z szeregiem pozostałych dowodów dostępnych w niniejszej sprawie dowodząc jednocześnie, że posiadał oskarżony wiedzę na temat szczegółów zarzucanych mu przestępstw. Niezaprzeczenie, by wyjaśnienia o treści ujętej w protokołach przesłuchania oskarżony składał kłóci się nadto z jego twierdzeniem o podrobieniu jego podpisów w tychże protokołach, skoro to nie byłoby potrzebne gdyby protokoły odzwierciedlały treść jego wypowiedzi. Ponadto oskarżony zapoznawał się przecież z aktami postępowania. Widzieć zatem powinien, że w akcie oskarżenia stawia się mu zarzuty odnośnie których protokoły jego przesłuchania zostały sfalszowane poprzez podrobienie jego podpisów na tych protokołach. Tymczasem w toku pierwszej rozprawy zupełnie na fakt nieskładania takich wyjaśnień oskarżony się nie powoływał.

Nie zasługiwała nadto na uwzględnienie argumentacja wywiedziona z apelacji w której powoływał się obrońca na okoliczność, iż zeznania pokrzywdzonego nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych sądu, co wobec zachodzącego w przekonaniu obrońcy braku możliwości oparcia ustaleń faktycznych o wyjaśnienia oskarżonego powoduje, że brak jest w niniejszej sprawie dowodów w oparciu o które można byłoby przyjąć winę oskarżonego w zakresie przypisanego jego osobie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.. Z argumentacją tą nie można się zgodzić. Podkreślić bowiem trzeba, że wprawdzie ocena dowodu z zeznań pokrzywdzonego D. M. (1), które uznane zostały przez Sąd Rejonowy za niezaskługujące na wiarę, budzi zastrzeżenia, to jednak uznanie tych zeznań za wiarygodne, przy jednoczesnej odmowie wiarygodności relacji oskarżonego w kwestiach odnoszących się do szczegółów przebiegu zdarzenia z dnia 14 czerwca 2013 roku i tak prowadzić musiałoby do stwierdzenia winy oskarżonego w zakresie tego czynu. Odnosząc się do przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego w tej kwestii oraz zeznań świadka D. M. (1) zauważyć trzeba, że nie można wykluczyć, iż to zeznania pokrzywdzonego ocenione

przez Sąd Rejonowy jako niezasługujące na wiarę oddawały w istocie rzeczywisty przebieg zdarzeń. Zważając na treść wyjaśnień oskarżonego składanych w przebiegu niniejszej sprawy dostrzega sąd odwoławczy tendencję tego oskarżonego, przyznającego się przecieź do winy na etapie postępowania przygotowawczego, do niewskazywania, w ramach solidarności przestępców, współsprawców czynów, które zarzucono mu w niniejszej sprawie, a które bez wątpienia popełnił on wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Najbardziej znamionym tego przykładem pozostaje treść wyjaśnień, które składał oskarżony w odniesieniu do przestępstw kradzieży ze sklepu (...), gdy z zabezpieczonego nagrania monitoringu jednoznacznie wynika, iż popełniając te czyny oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Oskarżony zaś w wyjaśnieniach swoich okoliczności tej zaprzecza wskazując jednocześnie, że nie wie kim jest obcy mężczyzna, który podczas kradzieży wkłada do jego koszyka skradzione chwilę później przedmioty. Oskarżony zatem za wszelką cenę nie chce wyjawic tożsamości współsprawców sam przyznając się przecieź do popełnienia zarzuconych mu czynów. Przyznanie to w sytuacji, gdy zaprzeczy on współsprawstwu jawi się jako pełne, podczas gdy w rzeczywistości takie nie jest. Podobnie być mogło w przypadku czynu popełnionego na szkodę D. M. (1). Oskarżony, który wytypowany został jako sprawca tego czynu i zatrzymany, chcąc za wszelką cenę zaprzeczyć, że działał wspólnie i w porozumieniu, przyznając się do popełnienia tego przestępstwa opisał jego przebieg tak, jakby dopuścił się tego czynu działając w pojedynkę. Zauważyć także trzeba, że w wyjaśnieniach oskarżonego jest kilka elementów, które dowodzą, iż zna on szczegółowe okoliczności zdarzenia. Jego przyznanie się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa nie pozostaje zatem pomimo sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego pozbawione waloru dowodowego. Oskarżony bowiem, podobnie jak i pokrzywdzony wskazuje, że w czasie zbliżonym do dokonanej kradzieży osoba znajdujaca się na miejscu zdarzenia kosiła trawę. Elementem zbliżonym obydwu relacji pozostaje również wzmiankowana przez oskarżonego rozmowa z obecnym na miejscu zdarzenia mężczyzną i wykorzystanie jego nieuwagi do dokonania przestępstwa. Te same okoliczności zdarzenia pozostają jednak zmodyfikowane tak, by odpowiadały one sprawstwu jednoosobowemu. Nie ma zdaniem sądu odwoławczego powodów, by relacji pokrzywdzonego odmówic wiarygodności. Wbrew treści apelacji relacja tego świadka, w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego stwarza jednak podstawy do przypisania oskarżonemu winy w zakresie zarzuconego mu przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. na szkodę D. M. (1). W zeznaniach swoich świadek ten wskazuje na osobę rozpoznaną na rozprawie jako oskarżony, który będąc obecnym na miejscu zdarzenia odwrócił jego uwagę od miejsca w którym znajdowała się kradziona właśnie dmuchawa, zasłaniając jednocześnie pokrzywdzonemu to miejsce z którego jak wynika z relacji D. M. (1) właśnie w czasie rozmowy z oskarżonym dokonano kradzieży dmuchawy. Fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia tego przestępstwa w połączeniu z zeznaniami pokrzywdzonego prowadził zatem do jednoznacznego wniosku o sprawstwie oskarżonego. Mniejsza stanowczość relacji pokrzywdzonego z rozprawy stanowi zapewne konsekwencję upływu czasu od zdarzeń o których zeznawał.

W tych warunkach brak było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 278 § 1 k.k.. Nie znalazł jednocześnie podstaw sąd odwoławczy do kwestionowania zaskarżonego orzeczenia w kwestii kary orzeczonej za przypisane oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku przestępstwo. Wprawdzie wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego K. Ź. nie zawierała zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, to jednak rozpoznając wywiedzioną na korzyść oskarżonego apelację w zakresie całości rozstrzygnięć sądu, w tym i orzeczenia o karze, dokonał sąd okręgowy kontroli instancyjnej wyroku także w zakresie orzeczonej wobec niego kary nie dopatrując się w zaskarżonym orzeczeniu rażącej niewspółmierności. Wymierzona oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem kara za przypisane mu przestępstwo z pewnością nie przekracza stopnia winy, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego, jak również spełnia swoje cele zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Zarówno sposób, jak i okoliczności popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu oraz wysokość wyrządzonej czynem szkody uzasadniały orzeczenie kary wymierzonej zaskarżonym wyrokiem. Dotychczasowa karalność oskarżonego wobec którego dziesięciokrotnie zapadały wyroki skazujące za różnego rodzaju przestępstwa, w tym ośmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, nie dawała podstaw do przyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Ani wywiedziona apelacja, ani akta sprawy nie dostarczają żadnego argumentu, by pomimo takiej karalności oskarżonego orzec wobec niego karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Stąd też orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności uznać należy za trafne.

Do zmiany zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do czynu na szkodę D. M. (1) dojść jednak musiało z uwagi na błędnie określone nazwisko pokrzywdzonego na rzecz którego zobligowany został oskarżony do realizacji obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym mu przestępstwem.

Trafne okazało się stanowisko stron wyrażone w toku rozprawy odwoławczej o konieczności umorzenia postępowania w sprawie o czyn zarzucony oskarżonemu K. Ż., a opisany w punkcie I części wstępnej wyroku. Czyn ten, pomimo iż w czasie kierowania aktu oskarżenia do sądu stanowił przestępstwo, wedle aktualnego stanu prawnego stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., a to z uwagi na wysokość szkody wyrządzonej tymże czynem, która nie przekracza obecnie ¼ minimalnego wynagrodzenia (art. 119 § 1 k.w.).

W pierwszym jednak rzędzie zbadał sąd odwoławczy rozpoznając apelację obrońcy zawierającą wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu i kwestionującą także jego winę oraz sprawstwo w zakresie zarzuconego jego osobie w punkcie I aktu oskarżenia czynu, czy nie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do uniewinnienia oskarżonego. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienie może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności zgromadzony już w zupełności materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia oskarżonego. Gdyby dowody takie prowadziły do wniosku o braku winy oskarżonego, dojść powinno wówczas do jego uniewinnienia. Gdy natomiast po stwierdzeniu przedawnienia karalności zgromadzone dowody nie dają podstaw do uniewinnienia, sąd wówczas bez prowadzenia dalszego postępowania umarza je (tak między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 roku, IV KKN 264/99, Lex 54407, podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2002 roku, V KKN 484/00 Lex 53336).

W realiach niniejszej sprawy brak było warunków do wydania wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia czynu na szkodę (...) w R. zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia. Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz zarzutów i argumentów apelacji nie dawała podstaw do uznania, iż w sprawie niniejszej zapaść winien wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia tego czynu. W zakresie zatem w jakim apelacja zmierzała w kierunku uniewinnienia oskarżonego, nie mogła zostać uwzględniona. Całokształt zgromadzonych w sprawie odnośnie tego zarzutu dowodów wyklucza uniewinnienie oskarżonego. Na wydanie takiego wyroku nie pozwala relacja świadka Ł. W., który w przekonujący wskazał w swoich zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego na okoliczności w których miał oskarżony dopuścić się zarzuconego mu czynu. Choć w toku rozprawy świadek nie potwierdził złożonych uprzednio zeznań, to także ich treści nie zaprzeczył. Wskazał bowiem, że nie pamięta, czy oskarżony kiedykolwiek dokonał kradzieży na szkodę Centrum Handlowego (...), a po odczytaniu jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym oświadczył, że nie wie, czy tak kiedykolwiek zeznawał. Po okazaniu tego protokołu potwierdził jednak znajdujący się na nim jego podpis. Zeznania świadka z rozprawy potraktowane zostać musiały jako konsekwencja niepamięci odnośnie okoliczności zdarzenia, bądź efekt solidaryzowania się z kolegą – oskarżonym, którego świadek nie chciał swoją relacją w jego obecności obciążać. Dowodem, który wyklucza uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu na szkodę (...) pozostaje dowód z oględzin miejsca w którym oskarżony pozostawił skradzione klucze. Miejsce to wskazał sam oskarżony składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym. Wskazać wreszcie trzeba, że przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego jego osobie czynu, a przyznanie to wsparte zostało złożonymi przez niego wyjaśnieniami w których opisując okoliczności popełnienia wykroczenia uczynił to w sposób odpowiadający pozostałym z dowodów, co istotnie wzmacnia wiarygodność jego wyjaśnień niezależnie od tego, że nie podtrzymał ich oskarżony w toku rozprawy. Nie potwierdzając wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym nie wskazał jednocześnie oskarżony na żadne przekonujące przyczyny mogące podważyć wiarygodność jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego korespondujących przecież z pozostałymi z dowodów w sprawie. Nie można jednocześnie zgodzić się z twierdzeniem apelującego jakoby powodem do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku pozostawać miała okoliczność, iż dokonując zaboru kluczy oskarżony nie działał w celu przywłaszczenia, lecz bliżej nieokreślonego ani przez oskarżonego, ani przez jego obrońcę żartu. Podkreślić trzeba, że oskarżony sam na okoliczność powołaną przez obrońcę nie wskazywał w toku postępowania. Zabrał natomiast klucze umieszczając je

w znanym sobie miejscu i pozostawiając je w tymże miejscu przez okres ponad miesiąca. Nie ma żadnych powodów, by przyjąć, że zachowanie jego nie zostało podjęte w celu przywłaszczenia, a w celu uczynienia bliżej nieokreślonego żartu na którą to okoliczność w apelacji powołuje się obrońca. Nie ma też żadnych obiektywnych, wynikających z zachowania oskarżonego powodów do tego, by za obrońcą przyjmować, iż zabierając klucze oskarżony zamierzał „dać nauczkę” pracownikom (...) niefrasobliwie pozostawiającym klucze w dostępnym dla innych osób miejscu.

Wywiedzenie przez obrońcę oskarżonego apelacji skutkowało musiło jednak uchynieniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania w sprawie o ten czyn. W zakresie bowiem tego wykroczenia doszło do przedawnienia karalności. Czyn przypisany obwinionemu K. Ż. popełniony miał zostać w dniu 14 maja 2013 roku. Zgodnie natomiast z obowiązującym w tym zakresie przepisem art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, gdy od czasu jego popełnienia upłynął rok, przy czym jeżeli w okresie owego roku wszczęto postępowanie (jak w niniejszej sprawie), karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Pomimo zatem, iż w czasie wyrokowania przez Sąd Rejonowy, czyn przypisany obwinionemu nie uległ jeszcze przedawnieniu, do przedawnienia tego doszło nieodwracalnie w dniu 14 maja 2015 roku. Mając zatem na uwadze treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej konieczne stało się uchynienie punktu 2 zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 119 § 1 k.w. popełnionego na szkodę (...) Sp. z o.o. w R. oraz stanowiącego konsekwencję uznania winy oskarżonego w tym względzie punktu 4 zawierającego rozstrzygnięcie o naprawieniu szkody i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 45 § 1 k.w. umorzenie postępowania przeciwko K. Ż. o ten czyn wobec przedawnienia jego karalności, a kosztami procesu w tym zakresie na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążenie Skarbu Państwa. Orzekając o umorzeniu postępowania w tym względzie za podstawę rozstrzygnięcia przyjął sąd odwoławczy w zakresie regulacji procesowej przepisy kodeksu postępowania karnego zgodnie z brzmieniem art. 400 k.p.k. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 24 maja 2005 r. (I KZP 14/05), której tezy i argumenty w zupełności sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę akceptuje, w postępowaniu odwoławczym, toczącym się na skutek zaskarżenia orzeczenia obejmującego zarówno czyn uznany za przestępstwo, jak i czyn zakwalifikowany przez sąd pierwszej instancji jako wykroczenie (art. 400 k.p.k.), sąd odwoławczy stosuje przepisy Kodeksu postępowania karnego (OSNKW 2005/6/51, OSP 2006/1/5, Prok.i Pr.-wkl. 2005/10/6, Wokanda 2006/2/10, Biul.SN 2005/5/16).

Jedynie częściowo na uwzględnienie zasługiwały zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego odnoszące się do pozostałych z przypisanych oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem wykroczeń. Nie ma racji obrońca, gdy podnosi, iż składający zeznania w sprawie świadkowie nie byli w stanie wskazać na oskarżonego jako sprawcy przypisanych mu czynów popełnionych na szkodę sklepów (...) oraz K.. Nie jest także prawdą, by w odniesieniu do wszystkich z przypisanych oskarżonemu wykroczeń zapisy monitoringu zostały zniszczone. Tak stało się wyłącznie w odniesieniu do monitoringu ze sklepu (...) z którego zapisem zapoznali się jednak świadkowie powołujący się na swoje spostrzeżenia w tym zakresie w składanych zeznaniach. Monitoring zaś ze sklepu (...) z którego kradzież przypisano oskarżonemu stanowił dowód w sprawie, odtworzony został na rozprawie i stanowił dowód potwierdzający sprawstwo oskarżonego widocznego na zapisie monitoringu. Wbrew twierdzeniom obrońcy relacje świadków wsparte zapisem monitoringu pozwalają na jednoznaczny wniosek o sprawstwie oskarżonego. Stanowczo trzeba się nie zgodzić z obrońcą, który argumentuje, iż relacje świadków nie potwierdzają sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu kradzieży sklepowych. W toku rozprawy świadek K. C. jednoznacznie rozpoznał oskarżonego jako osobę, która widoczna była na zapisie monitoringu obrazującym popełnione na szkodę tego świadka czyny (k. 296). Odnośnie tych zdarzeń na oskarżonego jako sprawcę w bezpośrednim z nim kontakcie na rozprawie wskazuje także świadek E. H. (k. 346). Gdy zaś chodzi o kradzież ze sklepu (...) oskarżony jednoznacznie rozpoznany został przez pracownicę sklepu P. T. (k. 346) obecną w tym sklepie podczas jednej z kradzieży i oglądającą utrwalony na monitoringu zapis drugiego ze zdarzeń. Nie bez znaczenia dla tej oceny pozostaje także okoliczność, iż oskarżony, który na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, w wyjaśnieniach swoich opisał charakterystyczne dla tych zdarzeń ich elementy w postaci pozostawienia koszyka w sklepie podczas jednej z kradzieży kiedy zmuszony był on uciekać z miejsca zdarzenia. Okoliczność ta nie byłaby oskarżonemu znana gdyby nie brał on udziału w popełnionej na szkodę sklepu kradzieży. Także w odniesieniu do kradzieży ze sklepu (...) wskazał oskarżony na okoliczności ich popełnienia zbieżne z dostępnymi w sprawie dowodami, opisując między innymi metodę dokonywania kradzieży. W odniesieniu

do tego właśnie czynu potwierdzeniem jego sprawstwa był zapis monitoringu. Wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym trafnie ocenione zostały przez Sąd Rejonowy za zasługujące na wiarę, do czego już w niniejszym uzasadnieniu sąd odwoławczy się odniósł.

Wbrew twierdzeniom apelującego wysokość szkody określona została poprzez przeprowadzenie inwentaryzacji wyłącznie w odniesieniu do jednej z kradzieży w sklepie (...). Z relacji świadka E. H. (k. 107) wskazującej na sposób obliczenia wysokości szkody wynika nadto, że nie tylko inwentaryzacja była sposobem jej ustalenia, bowiem brano pod uwagę także zapis monitoringu w oparciu o który przy jednoczesnej znajomości rozłożenia towarów na półkach sklepu oraz znajomości wartości poszczególnych z nich można było ustalić sumę wysokości wyrządzonej szkody. Nie ma ponadto podstaw by twierdzić, że wyniki inwentaryzacji odnosiły się do innych kradzieży dokonanych w tymże sklepie w owym czasie. Lepszego ustalenia wysokości wyrządzonej szkody niż przyjęty przez pracowników pokrzywdzonego sklepu w warunkach niniejszej sprawy nie ma i nie ma też podstaw, by wyniki tych ustaleń podważać. Warto przypomnieć, że wysokość szkody wyrządzonej tym czynem i tak prowadzi do konieczności zakwalifikowania czynu tego jako wykroczenia. Ewentualne obniżenie tej wysokości, gdyby nawet były do tego podstawy faktyczne, nie prowadziłyby do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Nie ma dalej racji obrońca, gdy w odniesieniu do popełnionego na szkodę sklepu (...) czynu z dnia 2 sierpnia 2013 roku argumentuje, iż czyn ten stanowił jedynie usiłowanie kradzieży, bowiem oskarżony, który uciekał z miejsca zdarzenia pozostawił w sklepie koszyk z zabranymi rzeczami. Zauważyć bowiem trzeba, że do pozostawienia przez oskarżonego koszyka z zabranymi z półek sklepowych towarami doszło już poza liniami kas, gdzie dokonuje się płatności za wynoszone ze sklepu towary. To właśnie w ich wyniesieniu poza linię kas przy jednoczesnym braku płatności za towary wyrażało się przestępstwo oskarżonego. Wyjście z zabranymi z półek towarami poza linię kas bez dokonania płatności, niezależnie od wymuszonego postawą pracowników sklepu pozostawienia koszyka na terenie sklepu skutkować musi przyjęciem, iż zachowanie oskarżonego osiągnęło już fazę dokonania.

Niezależnie od tego ma rację apelujący, gdy podnosi, że fakt pozostawienia przez oskarżonego na terenie sklepu koszyka ze skradzionymi towarami, które jak wynika z relacji świadków nadawały się do ponownej sprzedaży, prowadzić powinien do nieobejmowania równowartości tych właśnie towarów obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem, skoro skradzione towary zostały przez pokrzywdzonego w stanie nienaruszonym odzyskane. Sąd Rejonowy błędnie natomiast okoliczności powyższych nie uwzględniając objął orzecznym wobec oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody także wartość towarów, które odzyskane zostały przez pokrzywdzonego. W konsekwencji dokonał sąd odwoławczy zmiany zaskarżonego wyroku w jego punkcie 5 w ten sposób, że wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody ustalił na kwotę 309,49 złotych. Kwota ta stanowi równowartość szkody wyrządzonej kradzieżą popełnioną w dniu 25 lipca 2013 roku na szkodę sklepu (...).

W apelacji podniósł obrońca jeszcze zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie powstałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Niezależnie od tego, że w uzasadnieniu apelacji obrońca nie wskazuje jakiego rodzaju wątpliwości i z jakimi skutkami rozstrzygnąć należałoby na korzyść oskarżonego podkreślić trzeba, iż brak jest w realiach niniejszej sprawy podstaw do uwzględnienia tego zarzutu i uniewinnienia oskarżonego poprzez zastosowanie normy o której mowa w powołanym przepisie. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie odnosi się bowiem do jakichkolwiek wątpliwości, lecz wyłącznie do takich, których dostępnymi metodami zarówno dowodowymi, jak i odnoszącymi się do oceny dowodów, nie da się usunąć. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie zwalnia sądu z obowiązku dokonania oceny dowodów w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. wśród których znajduje się także dyrektywa nakazująca sądowi ocenę dowodów w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie narusza zatem art. 5 § 2 k.p.k.. Jak zostało to wyżej wskazane, w oparciu o kodeksowe zasady oceny dowodów przeprowadził sąd tą ocenę bez konieczności odwoływania się do zasad określonych przepisem art. 5 § 2 k.p.k..

Ponieważ uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie popełnionego na szkodę (...) wykroczenia przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku skutkowało objęciem skazaniem w tym punkcie trzech, a nie jak w zaskarżonym wyroku, czterech wykroczeń, konieczne stało się zmodyfikowanie zawartego w tym punkcie

orzeczenia w kwestii kary wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu wykroczenia. Biorąc pod uwagę fakt, iż za cztery wykroczenia orzekł Sąd Rejonowy wobec oskarżonego jedną karę aresztu w wymiarze 30 dni i jednocześnie uwzględniając okoliczność, iż wykroczenie w odniesieniu do którego doszło do umorzenia postępowania, na tle pozostałych z wykroczeń objętych rozstrzygnięciem z punktu 1 pozostaje równoważne z pozostałymi w zakresie w jakim jego przypisanie rzutować mogło na wymiar kary, uznał sąd odwoławczy, iż karą właściwą za przypisane oskarżonemu ostatecznie wykroczenia pozostawać będzie kara 22 dni aresztu. Kara ta odpowiada sposobowi popełnienia i okolicznościom przypisanych oskarżonemu wykroczeń, a jej wymiar bezwzględny stanowi konsekwencję braku pozytywnej prognozy kryminologicznej o której już w niniejszym uzasadnieniu sąd odwoławczy się wypowiedział.

Ponieważ do zwolnienia oskarżonego zatrzymanego w dniu 2 sierpnia 2013 roku wyłącznie w związku z podejrzeniem popełnienia jednego z czynów objętych zaskarżonym wyrokiem doszło w dniu 3 sierpnia 2013 roku (k. 105), a zatrzymanie mające miejsce także w dniu 3 sierpnia 2013 roku nie zostało objęte zaliczeniem na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zawartym w punkcie 7 zaskarżonego wyroku, zmienił sąd odwoławczy zaskarżony wyrok zaliczając na poczet kary orzeczonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku także okres zatrzymania oskarżonego w dniu 3 sierpnia 2013 roku. Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania zalicza się do pełnego dnia.

Nie znajdując podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku w pozostałej części, wyrok Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy utrzymał w mocy. W punkcie 4 zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu koszty obrony udzielonej w postępowaniu odwoławczym. Zważając na sytuację majątkową oskarżonego oraz fakt, iż jest on pozbawiony wolności zwolnił sąd oskarżonego od zapłaty kosztów sądowym za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.